

25 Νοεμβρίου, 1996

[ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ,

Εφεσείων - Ενάγωντας,

v.

ΣΩΤΗΡΗ ΧΡΙΣΤΟΥ,

Εφεσίβλητου - Εναγόμενου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 9626)

---

*Έφεση — Προθεσμία καταχώρισης έφεσης — Εκπρόθεσμη καταχώριση
— Έφεση εκπρόθεσμη και απαράδεκτη.*

*Πολιτική Δικονομία — Δικονομικές προθεσμίες — Παράβαση προθε-
σμίας καταχώρισης έφεσης.*

5

Ο εφεσείων-ενάγων, καταχώρισε την έφεση την 44η ημέρα από της έκδοσης της εκκαλούμενης απόφασης. Ο εφεσίβλητος - εναγόμενος, με αίτηση του στο Εφετείο ζήτησε να κηρυχθεί η έφεση απαράδεκτη, ως εκπρόθεσμη λόγω μη τήρησης της προθεσμίας των 6 εβδομάδων της Δ. 35 θ. 2 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας.

10

Αποφασίστηκε ότι:

(α) Οι τασσόμενες δικονομικές προθεσμίες αποτελούν βασικό υπο-
στήριγμα του νομικού μας συστήματος για την αποτελεσματική
απονομή της δικαιοσύνης.

15

(β) Η εκπρόθεσμη καταχώριση της έφεσης συνιστά παρατυπία, η
διόρθωση της ανήκει στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου
η οποία δεν υπήρχε οποιοσδήποτε λόγος να ασκηθεί υπέρ της
διάσωσής της.

20

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Αναφερόμενη υπόθεση:

Αθανασιάδη ν. Αλεξάνδρου (1991) 1 Α.Α.Δ. 945.

5 Έφεση.

Έφεση από τον ενάγοντα κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου (Κατζηχαμπής, Π.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 4 Οκτωβρίου, 1995 (Αρ. Αγωγής 1674/91) με την οποία απορρίφθηκε η αγωγή του για αποζημιώσεις σε σχέση με τραυματισμό του σε οδικό δυστύχημα.

Μ. Μιχαηλίδης, για τον Εφεσεύοντα.

15 Ε. Κορακίδης, για τον Εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Η απόφαση θα δοθεί από το δικαστή Σ. Νικίττα.

20

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Η κρινόμενη αίτηση αφορά σύντομο, δικονομικής υφής, θέμα που έχει εντούτοις κάποιες ευρύτερες προεκτάσεις στην απονομή της δικαιοσύνης. Το πραγματικό της υπόβαθρο μπορεί να εξαντληθεί σε μία μόνο πρόταση. Η έφεση καταχωρήθηκε στις 17/11/95, δηλαδή, την 44η ημέρα από την έκδοση της εκκαλούμενης απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου στις 4/10/95.

25

Ο δικηγόρος του αιτητή είπε ουσιαστικά ότι η μη τήρηση της προθεσμίας της Δ.35 θ.2 του περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικού Κανονισμού έχει καταλυτικές συνέπειες για την έφεση. Ο αντίδικός του όμως ζήτησε απόρριψη της αίτησης οχυρούμενος πίσω από τη Δ.64, θθ.1 και 2, που αντιμετωπίζουν τα αποτελέσματα από τη μη συμμόρφωση με τους υπόλοιπους κανονισμούς. Περαιτέρω, υιοθέτησε την ένορκη δήλωση του πελάτη του που κατατέθηκε για υποστήριξη της ένστασης. Σ' αυτήν ο καθού η αίτηση, αφού εξηγεί τους λόγους της καθυστέρησης και προβάλλει κάποια ιδεολογήματά του για τη δικαιοσύνη, εισηγείται πως η αίτηση δεν πρέπει να πετύχει. Το καλύτερο παράδειγμα είναι στην παράγραφο 5:

40

“...η Δικαιοσύνη είναι έννοια διαρκής, διηνεκής και άφθορος. Η διαφορά των 2 ημερών για τις οποίες δεν φταίω δεν πρέπει να επενεργήσουν ως οδοστρωτήρας και να με συνθλίψουν.”

Η ένσταση δεν ευσταθεί. Η Δ.64 δεν υποστηρίζει την εισήγηση του καθού. Είναι άσχετη. Ενώπιόν μας έχουμε αίτηση για απόρριψη της έφεσης που καταχωρήθηκε μετά τη λήξη της επιτακτικής προθεσμίας των 42 ημερών που θεσπίζει η Δ.35 θ.2. Έχει εδώ τη θέση της η παρατήρηση του Κωνσταντινίδη Δ., που εξέδωσε την απόφαση του Εφετείου στην *Αθανασιάδη ν. Αλεξάνδρου* (1991) 1 Α.Α.Δ. 945, σε ανάλογη περίπτωση (αφορούσε αίτηση για έκδοση οδηγιών που σύμφωνα με τη Δ.30 θ.(1)(β) υποβάλλεται σε τακτή προθεσμία):

5

10

“Η Δ. 64 αφήνει στη διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου το κατά πόσο θα ακυρώσει μια παράτυπη διαδικασία ή το κατά πόσο θα επιτρέψει κάποια τροποποίηση ή θα επιλέξει άλλο χειρισμό. Η άσκηση διακριτικής εξουσίας προϋποθέτει στάθμιση δεδομένων. Στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει ο,τιδήποτε πέρα από το ότι η αιτήτρια επέμενε στην προώθηση μιας εκπρόθεσμης αίτησης. Δεν υπήρχε οποιοσδήποτε λόγος που θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη διάσωση της αίτησης αυτής.

15

Η αίτηση θα έπρεπε να είχε απορριφθεί ως εκπρόθεσμη.”

20

Αυτά θα μπορούσαν να λεχθούν - και ισχύουν - για την κρινόμενη περίπτωση. Δεν πρέπει να λησμονείται ότι οι τασσόμενες προθεσμίες αποτελούν βασικό υποστήριγμα του νομικού μας συστήματος για την πιο αποτελεσματική απονομή της δικαιοσύνης.

25

Η έφεση, ως εκπρόθεσμη, είναι απαράδεκτη. Κατά συνέπεια η αίτηση πετυχαίνει. Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος του εφεσείοντα/καθού η αίτηση.

30

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.